

Skupina 1

Alenka dvířka otevřela a před ní byla chodbička o nic širší než kryší díra. Alenka poklekla a tou chodbičkou hleděla do divukrásné zahrady. Zatoužila dostat se z té tmavé síně a procházet se mezi bujně kvetoucími záhonky a chladivými vodotrysky, ale nemohla dvířky prostrčit ani hlavu: „A i kdybych hlavou prošla, co je mi to platné, když neprojdou rameny. Kdybych se tak mohla sklapnout jako dalekohled! Snad by to šlo, jenom vědět, jak na to.“ Ono totiž Alenku potkalo za tu chvíli tolik nevídaného, že už jí skoro všechno připadalo možné. Čekat u dvířek nebylo nic platné, a tak se Alenka vrátila ke stolku, jestli tam třeba nenajde ještě nějaký klíček, nebo aspoň nějaký návod, jak se sklapnout jako dalekohled. Tentokrát tam našla lahvičku („ta tu předtím určitě nebyla,“ řekla si Alenka) a ta měla na hrdle cedulku s nápisem krásně vytištěným velkými písmeny: VYPIJ MĚ. To se lehko řekne „vypij mě“, ale moudrá Alenka se do toho nepohne. „Ba ne,“ řekla si, „napřed se podívám, jestli tam není označení jed.“ Co se už načetla hezkých povídek o tom, jak děti uhořely, jak je divá zvěř sežrala a mnoho jiných nepříjemností je potkalo jen proto, že nedbaly prostých ponaučení, která jim jejich přátelé vštěpovali.

Ale na lahvičce nestálo jed; Alenka se tedy odhodlala, že to ochutná. Bylo to moc dobré (chutnalo to jako třešňový koláč, krém, ananas, pečený krocan, karamel a topinky s máslem dohromady) a za chvíli to měla v sobě.

ÚKOL:

1. Napište, co Alenka v ukázce dělá.

2. Alenka lahvičku vypila, protože na ní nebylo napsáno slovo jed. Podle čeho ještě můžeme poznat, že je něco jedovaté?

3. Roztřídte kartičky na jedovaté a jedlé.

Skupina 2

Alenka zvedla rukavice a vějíř, a protože bylo v síni horko, ovívala se a takto si povídala: „Ach jo! Dnes je všechno naruby. A ještě včera to bylo jako jindy. Copak se se mnou v noci stala nějaká změna? Počkat: byla jsem to já, když jsem ráno vstávala? Tak se mi zdá, že mi bylo nějak divně. Ale jestli to nejsem já, ptám se dál, kdo tedy jsem? To je ta záhada!“ A probírala všechny známé děti, stejně staré jako ona, jestli se snad v některé z nich neproměnila. „Určitě nejsem Ada,“ řekla si Alenka, „ona má takové dlouhé lokýnky a já nemám žádné; a Mabel přece taky nejsem, já toho tolik umím a ona, ach, ta neumí skoro nic! A ostatně ona je ona a já jsem já – a vůbec, je to záhada! Zkusím, jestli ještě umím, co jsem dřív uměla. Tak tedy: čtyřikrát pět je dvanáct, čtyřikrát šest je třináct, čtyřikrát sedm je – ach, jéje! Takhle se do dvaceti vůbec nedopočítám! Ale na násobilce tolik nezáleží, zkusíme to se zeměpisem. Londýn je hlavní město Paříže a Paříž je hlavní město Říma a Řím – kdepak, tak to vůbec není. Nejspíš jsem se proměnila v Mabel. Zkusím odříkat ‚Nad Berouňkou‘.“ Složila ruce v klín, jako by odříkávala úlohu, a spustila, ale hlas měla chraplavý a cizí a slova nezněla stejně jako dřív.

ÚKOL:

1. Alenka ráda počítá a vyzná se v mapách, ale některé věci se jí v příběhu popletly. Najděte, kde udělala Alenka v počítání a hlavních městech chybu, a napište, jak by to mělo být správně.

2. Napište, kdo z vaší skupiny rád počítá.

3. Jak Alenka pozná, že je sama sebou? Napište, co Alenka v textu dělá.

Skupina 3

„To jsem měla namále!“ řekla Alenka, tou náhlou změnou celá vylekaná, ale šťastná, že ještě žije: „A teď honem do zahrady!“ Horempádem se rozběhla k dvířkám – ale ouha! dvířka byla zavřená a zlatý klíček ležel jako předtím na skleněném stolku, „a je to čím dál horší,“ řekla si chudinka, „protože tak malá jako teď jsem jakživa nebyla! To je ale hloupé.“ Při těch slovech uklouzla a žbluňk! Byla po krk ve slané vodě. Nejprve ji napadlo, že snad spadla do moře, „tak to pojedou domů vlakem,“ řekla si Alenka. (Byla totiž jednou jedinkrát u moře a hned usoudila, že ať jde člověk na anglickém pobřeží, kam chce, všude uvidí v moři spoustu převozných kabin, dále děti, jak nabírají dřevěnými lopatkami písek, potom řadu penzionů a za nimi nádraží.) Ale brzy přišla na to, že je v kaluži slz, které naplakala, když měřila 270 cm. „Neměla jsem tolik plakat!“ řekla si Alenka a plavala sem a tam, aby z toho vybědla. „Za trest se teď utopím ve vlastních slzách! To bude divné! Ale dnes je divné všechno.“ A tu v kaluži kousek od ní něco zašplouchalo – i plavala tam podívat se, co to je. Zprvu jí to připadalo jako mrož nebo hroch, ale potom si vzpomněla, jak je maličká, a zjistila, že to je jen stejně velká myška, která jako ona sklouzla do vody.

ÚKOL:

1. Napište, co Alenka v textu dělá.
2. Vyberte jednu osobu ze skupiny, která bude představovat Alenku. Změřte, kolik cm daná osoba měří. Zapište si zjištěné číslo.
3. Změřte, kolik cm na výšku měří myš na obrázku.
4. V textu se Alenka zvětšila na 270 cm. O kolik cm by zvětšila Alenka (z vaší skupiny), kdyby také vyrostla na 270 cm?
5. O kolik cm se by se Alenka (z vaší skupiny) zmenšila, aby byla stejně veliká jako myš?

Skupina 4

Myš to zaslechla, obrátila se a pomalu plavala zpátky k ní. Tiše a zajímavě řekla: „Pojďme na břeh, povím ti svůj příběh a pak pochopíš, proč nenávidím kočky a psy.“ Však už měly načase vylézt, kaluž se hemžila ptáky a zvířaty, jak do ní padali. Byla tam Kachna a Blboun, Papoušek a Orlík a jiná podivná stvoření. Alenka je vedla a všichni doplávali na břeh.

„Chtěl jsem říct jen tolik,“ bránil se Blboun uraženě, „že nejlíp se usušíme kuriálním závodem.“ „Co je to kuriální závod?“ zeptala se Alenka; ne že by jí na tom záleželo, ale Blboun se odmlčel, jako by čekal, že někdo něco řekne, a bylo vidět, že se do toho nikomu nechce. „No, nejlépe si to vysvětlíme,“ řekl Blboun, „když to uděláme.“ (A protože byste si to možná někdy v zimě sami rádi zkusili, řeknu vám, jak to Blboun provedl.) Nejdřív vyznačil jakžtakž do kruhu závodní dráhu („na přesném tvaru nezáleží,“ řekl), pak přítomné rozestavil na závodní dráze každého jinam. Žádné „raz, dva, tři, teď“, každý se rozběhl, kdy chtěl, takže bylo těžko poznat, kdy doběhl. Běhali tak asi půl hodiny, až úplně uschli, a tu křikl Blboun: „Konec závodu!“ a všichni ho obklopili a udýchaně se ptali: „Kdo vyhrál?“

ÚKOL:

1. Napište, co Alenka v textu dělá.
2. Najděte kruhový předmět a nakreslete podle něj závodní dráhu pro Alenku a zvířátka.
3. Dokreslete na závodní dráhu Alenku a zvířátka, která znáte.

Skupina 5

Švec nad tím vyvalil oči, ale na víc se nezmohl než: „Proč je havran jako psací stůl?“ Ted' bude zábava, pomyslí si Alenka. To jsem ráda, že dávají hádanky. „Myslím, že to uhodnu,“ řekla nahlas. „Chceš říct, že na to umíš odpovědět?“ řekl Zajíc Březňák. „Tak jest,“ řekla Alenka. „Tak řekni, co myslíš,“ pokračoval Zajíc Březňák. „To taky dělám,“ vyhrkla Alenka, „totiž myslím, co říkám – to je přece stejné.“

„Vůbec ne!“ řekl Švec. „To bys pak taky mohla říct, že ‚vidím, co jím‘ je stejné jako ‚jím, co vidím‘!“ „To bys taky mohla říct,“ ozval se Plch jakoby ze spaní, „že ‚dýchám, když spím‘ je stejné jako ‚spím, když dýchám‘!“

„U tebe je to ovšem stejné,“ řekl Švec. Rozhovor ustal a chvíli seděli mlčky; Alenka se zatím rozpomínala, co ví o havranech a psacích stolech, a moc toho nebylo. První se ozval Švec.

„Kolikátého je dnes?“ obrátil se k Alence. Vytáhl hodinky, rozčileně na ně hleděl, třepal jimi a přikládal si je k uchu. Alenka se chvíli rozmýšlela, pak řekla: „Čtvrtého.“

„Jdou o dva dny pozadu!“ povzdechl si Švec. „Říkal jsem ti, že máslo kolečkům nesvědčí!“ pustil se do Zajíce Březňáka. Alenka mu zvědavě koukala přes rameno. „To jsou mi divné hodinky!“ utrousila. „Ukazují, kolikátého je, a ne kolik je hodin!“

„A proč taky?“ bručel Švec. „Ukazují snad tvé hodinky, který máme rok?“

„Toť se ví, že ne,“ odsekla Alenka. „Protože je tam dlouho stejný rok.“

„A takové já mám – zcela vyhovují,“ řekl Švec.

ÚKOL:

1. Napište, co Alenka v textu dělá.

2. Vymyslete hádanku, kterou by mohla Alenka na oplátku položit Zajíci Březňákovi.

3. Alenka řekla Švecovi, že je dnes „čtvrtého“. Když jdou jeho hodinky o dva dny pozadu, kolikátého bylo na jeho hodinkách?